

Шалений лет — і потяг проминув
Кривого Рога димарі червоні.
Вони услід рвонулись, наче коні,
І стали. Й попливли у далину.

І знову лет — крізь відстані, крізь ніч,
Крізь кіммерійство, скіфство, половецтво,
І потяг мчить, немов стріла ловецька,
і цілий всесвіт падає навстріч.

Куди цей лет? — мовчить німа пітьма.
Якби ж під неї зазирнуть могли ми!..
У вічність обсипаються могили —
Ні відгуку, ні просвітку нема.

Дорогою стріли віки пройшли —
Всі формули, всі знаки постирали.
Дорогою стріли, де йшли воли,
Загвинчуємось в космос по спіралі.

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.